CURIERUL INFORMATIV AL PARTIDULUI PENTRU PATRIE

Anul VII, Nr. 70-71, mai-iunie 2001; 12pagini,5000lei

EDITORIAL

Fără unitate ne mănâncă lupii

Au trecut demult alegerile locale, generale şi prezidenţiale. A trecut deasemeni şi cel de al treilea nostru congres. Despre împliniri şi neîmpliniri, speranţe şi rezultate, planuri de viitor şi măsuri luate veţi putea citi în extrasele din „Darea de seamă" şi „Cuvântul delegaţilor" pe care le aveţi la îndemână în paginile următoare.

Rămâne în picioare, *scopul fundamental,* exprimat astfel atât de preşedinte cât şi de fiecare om în parte fără nici o excepţie: *unitate, unitate şi iar unitate.* Considerându-se că, fără ea, totul se duce de râpă, se pierde, se dezintegrează.

Aici este punctul nostru slab, nevralgic, dăunător. Dar pe care cu atât mai tare trebuie să-l transformăm, prin toate mijloacele de înţelegere şi voinţă ce ne stau în putere, în punct forte, reprezentativ, definitoriu fiecărei acţiuni individuale, cât şi tuturor acţiunilor noastre de ansamblu.

Expresia „suntem încă dezbinaţi", pe care o veţi regăsi în recunoaşterea nerealizărilor cuprinse în Darea de seamă, trebuie nu numai „să ne apese sufletele", cum bine s-a adresat congresului Dl. Iulian, ci să ne facă să ieşim la luptă pentru schimbarea acestei realităţi complet inficace şi de care suntem singuri răspunzători.

Nimeni nu ne opreşte, atât cât suntem în stare, să ne convingem interlocutorii, cunoscuţii, oamenii cu care venim în contact, de ţelurile concrete ale partidului nostru privind renaşterea morală a Neamului Românesc cât şi renaşterea sa materială din nenorocirea economică în care se găseşte.

Cum e posibil, să facem aşa ceva, fără unitate ? Nici cum !

De 12 ani încoace, de la celebra revoluţie - nerevoluţie din decembrie 1989, asistăm cum foştii comunişti se grupează, se regrupează, se întăresc şi reîntăresc sub diferite nume aşa zis „democratice". În vreme ce noi, plini de orgolii nejustificate, ne împărţim, ne reîmpărţim, ne subgrupăm şi subslăbim, făcându-le astfel jocul.

În două vorbe: forţele de stânga se unesc, se fortifică, forţele de dreapta se risipesc, se destramă.

Cine e de vină ? Lipsa noastră de unitate. Uitarea nepermisă a proverbului neaoş românesc „Lupul îşi schimbă părul, dar năravul ba".

Niciodată foştii lupi îmbrăcaţi astăzi în straie minunate de oaie nu-şi vor uita năravurile. Întodeauna ei îşi vor urma instinctele primare înscrise în codul lor genetic de lupi pur sânge abia aşteptând să-şi dea jos, la momentul potrivit, pieile albe cu care ne păcălesc, ne mint, ne induc în eroare.

Repet, aşadar, singurul cuvânt de ordine potrivit: UNITATE. În cuget, în simţiri, în faptă.

Fie ca amplele manifestări ce vor avea loc în zilele de 23-24 iunie a.c. - împlinirea a 74 de ani de la întemeierea Legiunii Arhanghelului Mihail de către Corneliu Zelea Codreanu - şi despre care vom vorbi pe larg în numărul viitor, să reprezinte Începutul Unităţii Noastre de Nemaidespărţit.

Gelu NETEA

Lucrările celui de al III-lea Congres al Partidului Pentru Patrie
– 5 mai 2001 –

Extras din „Darea de seamă" prezentată de dl. preşedinte dr. ing. Constantin Iulian:

Mă aflu aici pentru a spune adevărul şi numai adevărul în faţa dv. care constituiţi singura instanţă demnă de a judeca ce s-a făcut şi ce nu s-a făcut bine de la ultimul Congres al Partidului PENTRU PATRIE şi până în prezent.

Trei au fost realizările noastre majore din acest răstimp:

1. Construirea propriului sediu Central;
2. Participarea la alegerile locale şi generale;
3. Întocmirea şi înaintarea dosarului pentru modificarea Legii Siguranţei Naţionale.

Dintre nerealizări, două ne apasă cei mai mult sufletele:

1. suntem încă dezbinaţi;
2. n-am dobândit o susţinere electorală semnificativă.

Am fost prima şi cred singura formaţiune politică din România care şi-a construit, prin forţe proprii, un sediu.

Eforturile au fost imense. Spiritul de sacrificiu al camarazilor noştri a fost pus din nou la mare încercare.

Aceste rezultate modeste nu ne-au permis participarea la o viaţă politică normală. Nu am obţinut nici un mandat de senator sau deputat, am menţinut doar dreptul de a ne manifesta legal în continuare.

În ceea ce priveşte întocmirea şi înaintarea dosarului pentru modificarea' Legii Siguranţei Naţionale trebuie spus că aceasta s-a făcut în spiritul adevărului istoric şi al dreptăţii. Acţiunea a constituit o datorie de onoare pentru partidul nostru, fondat de foşti deţinuţi politici, veterani de război, luptători în munţi şi deportaţi, care cunoşteau bine trecutul vieţii politice din România şi a căror mărturii nu puteau fi contestate de nimeni.

Dosarul acesta s-a vrut şi o punere în temă nu numai a înaltelor foruri de decizie din stat ci şi a întregii clase politice româneşti în ceea ce priveşte adevărul despre Mişcarea Legionară.

Prin cererea formulată de partidul nostru, cerere care a prefaţat dosarul, s-a solicitat scoaterea de pe lista categoriilor politice încriminate de art. 3 lit. h din Legea Siguranţei Naţionale a legionarilor, deoarece aceştia au luptat împotriva dictaturii Regelui Carol al II-lea, a lui Antonescu, au stat în lagărele hitleriste, mai mult au fost scoşi de sub acuzare de la Comisia Instructorie a Tribunalului de la Nürnberg şi ceea ce este şi mai important au dus greul luptei de rezistenţă împotriva comunismului, în ţară şi peste hotare, în această luptă colaborând militar cu armata americană şi cea franceză, fapt astăzi pe deplin dovedit.

Nu avem o bază electorală semnificativă. Acest fapt a devenit evident în urma alegerilor din 1996 şi 2000. Din acest motiv nu suntem luaţi în seamă nici de presă, nici de lumea politică şi în cele din urmă, nici de electorat.

Ca să ieşim din anonimat trebuie să trecem la fapte. Ca să făptuim avem nevoie de oameni pregătiţi, care să nu ne compromită. Pregătirea nu se poate face peste noapte şi la întâmplare, ci într-un cadru organizat, în şcoală. Chiar dacă se creează şcoala, dar nu există şcolari, tot degeaba, ca să recrutezi şcolari, să ai discipoli, este nevoie întâi de o activitate de apostolat, de mers prin sate, prin comune, prin oraşe, pentru a sta de vorbă cu oamenii, pentru a-i cunoaşte, pentru a le spune cine suntem şi ce vrern.

Aşadar, etapele sunt: misionarism politic, recrutări de noi membri, şcolarizarea lor, selecţia, confirmarea, încadrarea în grupe puternice şi, în cele din urmă, trecerea la acţiuni de interes general.

Din acest punct de vedere înaintaşii noştri au înţeles mai bine că numai renunţând la comoditate, sacrificând din timpul lor, din banii lor, din energia lor pot ajunge la făurirea unei baze electorale solide. Şi au reuşit ei, rămânând astfel în istorie şi în legendă.

Pe această activitate primară trebuie să pună accent viitoarea conducere a partidului. Altfel, ne vom mişca într-un cerc închis. Vom fi doar noi cu noi şi noi pentru noi.

Dacă partidul nostru se află astăzi la ceas de bilanţ, Ţara se află la ceas de mare primejdie. Comuniştii, corupţii au reuşit să se regrupeze şi este cred aproape clipa când se vor năpusti din nou asupra celor hotărâţi să le stea în cale şi să-i înfrunte.

Esenţial în acest moment este ca românii să nu-şi piardă încrederea în viitor. Trebuie salvată starea de spirit bazată pe valorile creştine. Numai slujind aceste valori putem merge mai departe.

Dumnezeu să ne lumineze mintea şi calea. Lupta noastră continuă.

Extras din luările de cuvânt ale delegaților

- **Simion GIURGECA** - filiala Timiş: propune crearea unor grupe de tineri.
- **Ion GAVRILA - OGORANU** filiala Alba: prezintă câteva din inițiativele filialei.
- **Gheorghe ŞUFARU** - filiala Iaşi: cere constituirea unui grup de cercetători care să răspundă la toate acuzațiile ce ne sunt aduse.
- **Moise PAT** - filiala Braşov: bilanțul prezentat trebuie să devină baza de la care să se pornească. Cere modificarea denumirii partidului în „Totul pentru Țară".
- **Victor BOBICĂ** - filiala Olt: propune modificarea siglei în aşa fel încât ea să reflecte doctrina pe care se sprijină şi modalități legate de felul în care trebuie să apară partidul în fața opiniei publice.
- **Alexandru BĂNCESCU** Câmpulung (Suceava): face apel la realizarea unității prin strângerea rândurilor sub acelaşi steag.
- **Corneliu GROAPĂ** - filiala BACAU: modificarea siglei partidului nostru. Propune o siglă cu trei P-uri stilizați pe tricolor.
- **Gheorghiță STÂNGĂ** - filiala Caraş-Severin: propune intensificarea propagandei pentru a ne putea face cunoscuți în toate colțurile țării; necesitatea formării de cadre în toate domeniile.
- **Eleodor ENĂCHESCU** - filiala Argeş: înființarea unui serviciu de propagandă; înființarea unei şcoli de cadre şi activitate cât mai dinamică.
- **Ion CUŞA** - filiala Constanța: conducerea PPP să reia legăturile cu o serie de organizații şi fundații în vederea realizării unității noastre.
- **Florin MĂRTESCU** - filiala Teleorman: îmbunătățirea propagandei pentru partid; necesitatea implicării tineretului în luptă;
- **Aurelian GUȚĂ** - filiala Dolj: singura şansă pentru realizarea unității este călcarea pe orgolii; acordarea încrederii tinerilor, femeilor; crearea unui nucleu de studii; necesitatea intercomunicării; acces la informații.
- **Nicolae NEAGOE - MATEESCU**: filiala sector 1 Bucureşti: solicită şi dumnealui unitate, constituirea Comitetului de 1000 (după o idee a lui Septimiu Râmboiu).
- **Eugen COSTANDACHE** - Germania: necesitatea unirii, iubirii, uitarea dezbinărilor; prezența dlui Ion Gavrilă - Ogoranu la Koln şi prezentarea cărților sale au creat un efect benefic asupra imaginii noastre.
- **Puiu ATANASIU** - scurt istoric şi un apel la unitate.
- **Costică ZDROBIŞ** - filiala sector 5 Bucureşti: necesitatea unei bune propagande pentru cunoaşterea partidului; găsirea de soluții practice pentru rezolvarea problemelor societății actuale; necesitatea unui secretariat eficient al partidului, organizarea unor conferințe de presă, soluții pentru ieşirea din anonimat.
- **Dumitru RADULESCU** - filiala sector 2 Bucureşti: cooptarea de membrii tineri pentru implicarea în alegerile viitoare.

Rezultatele alegerilor

PREŞEDINTE:
Dr. Ing. Constantin IULIAN

VICEPREŞEDINȚI:
Virgil TOTOESCU, Ion GAVRILĂ

SECRETAR GENERAL:
Ing. Corneliu SULIMAN

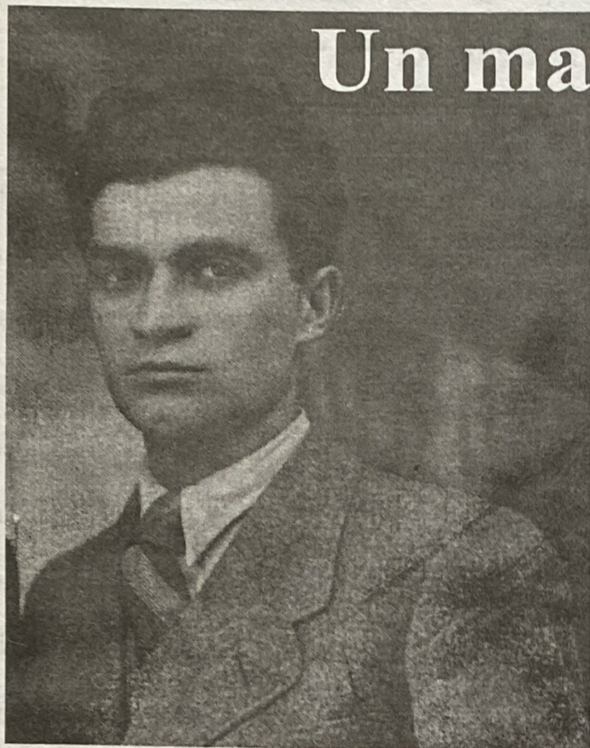
CONSILIERI:
Nicolae NEAGOE-MATEESCU, Sile IORDACHE, Constantin IORGULESCU, Florin DOBRESCU,Sorin OLARIU, Lucia BAKI-NICOARĂ, Gheorghe URSA

COMISIA DE ETICĂ ŞI DISCIPLINĂ:
Preşedinte: **Nicolae MAZĂRE**
Membrii: **Constantin ANGHELESCU, Vasile ROŞU,Constantin TĂNĂSESCU, Victor ENE**

COMISIA DE CENZORI:
Preşedinte: **Alina CĂLINESCU**
Membrii: **Carmen MARINESCU, Elenea MURARIU**

Ca urmare unor cazuri grave de indisciplină s-a propus şi s-a votat, în unanimitate, excluderea din partid a lui: Ion FLUIERAŞ şi Tudor IONESCU.

Un martir între martiri

Nicu CRĂCEA

Născut la 28 iunie 1914, în Baneasa Teleorman, liceul l-a făcut la Roşiori şi Turnu-Măgurele, Facultatea de Drept şi Teologie la Bucureşti, iar dragostea de neam şi Ţară a învăţat-o din legendele cărţilor îngălbenite din lada bunicului ce s-au confirmat în studierea istoriei frământată a neamului românesc.

Admiraţia pentru vitejia dacilor şi eroilor naţionali l-a făcut să mărturisească în vol. I din „Dezvăluiri legionare": „Puterea de sacrificiu a găsit în sufletul meu de adolescent cea mai înaltă preţuire". (pag 5)

„Mă umplea de uimire dăruirea fără de cârtire a celor jertfiţi lui Zamolxe, mă înfiora tăria sufletească a martirilor traşi pe roată Horia şi Cloşca, demni de cunună de sfinţi, îmi tăia respiraţia când citeam despre Craiul Munţilor, a cărui doină sfâşietoare o spunea cavalul bunicului meu."

Întâmplarea a făcut ca la Turnu Măgurele să-i fie coleg de clasă, fratele mai mic al lui Paul Craja, şeful studenţilor de la medicină, Teodor (Tady) Craja. care s-a mirat că N. Crăcea nu a auzit până atunci de acel: „şef providenţial al tineretului", Corneliu Zelea Codreanu, care a pornit lupta pentru binele poporului împotriva duşmanului. „Cunoscând scopurile şi principiile Mişcării am simţit că sunt pe deplin captivat de idealurile acestei Mişcări şi că toate golurile din sufletul meu se umpleau, luau chip şi asemănare".

Unde afară de Mişcarea Legionară putea să găsească loc un suflet generos şi puterea de sacrificiu a lui Nicu Crăcea ?

În 1933 se duce la Bucureşti unde se înscrie la Facultatea de Drept şi imediat ia contact cu cei ce lucrau la Casa Verde. Vrea să-l vadă, să-l cunoască pe Căpitan. I se dă adresa secretarului Mişcării, I. Ciumetti. - Vreau să devin legionar ! - îi spune. - Nimeni nu te opreşte. Nu, vreau să fiu înscris în registru şi să fac o donaţie.

Înscris cu un surâs îngăduitor în registru, cu adresa părinţilor de la Baneasa, la atentatul contra lui Duca, a fost arestat după adresa din registrul lui Ciumetti (avea 19 ani) şi pus în cuşcă la fel ca Ilaşcu. Au fost aduşi elevi în frunte cu dascălii lor „să vadă cum arată studenţii care ne omoară miniştri".

Tatăl lui, om cu vază în Teleorman, îi scrie printr-un prieten: „De aceea am cheltuit atâţia bani ca să te dau la şcoli şi tu să îmbraci cămaşă de drac (e vorba de cămaşa verde ce o purta) şi să înfunzi beciurile Bucureştilor ? "

De acum soarta lui e pecetluită, viaţa lui e subordonată vieţii Mişcării.

După atentatul asupra lui Armand Călinescu, trece Dunărea cu barcagiul Moş Florea (care mai târziu moare la închisoare) şi ajunge în Bulgaria unde după un scurt popas, pleacă în Germania. Este primul exil. În 1940 îl urmează pe Horia Sima, singurul dintre şaptesprezece, şi ia parte activă la detronarea lui Carol al II-lea, fiind singurul şef de echipă care nu a capitulat şi a ţinut piept asediului de la Telefoane Braşov pe data de 3-5 IX 1940.

„Această jumătate de oră de rezistenţă a schimbat cursul istoriei, creând panică la Palat, care l-a determinat pe Carol al II-lea să abdice".

Modestia lui Nicu Crăcea, dusă până la sfinţenie, ne-a făcut pe noi, camarazii lui, să uităm cui datorăm această jumătate de oră.

Ca în episodul „Sobieski şi plăieşii", Nicu Crăcea cu 11 legionari au refuzat să evacueze Palatul Telefoanelor la ordinul lui Horia Sima transmis telefonic prin Boian: „Nu ne predăm, ori învingem, ori murim" a fost răspunsul. Echipa de la Chestură a executat ordinul şi a evacuat clădirea şi apărătorii ei au plecat la Bucureşti. La Bod rezistenţa s-a soldat cu 5 legionari morţi - a fost evacuat şi Bodul - Acest eşec l-a descurajat pe Horia Sima şi l-a determinat să dea ordinul transmis prin Boian.

Al doilea act de vitejie, care i-a conferit gradul de comandant legionar, a fost venirea lui în ţară în martie 1947, „în gura lupului", ca să contracareze pactul Pătraşcu-Ana Pauker. După al doilea exil, unde a luat parte activă la guvernul de la Viena, Nicu Crăcea se refugiază în Italia, după capitularea Germaniei hitleriste. La Florenţa se găsea întâmplător şi Horia Sima, care alarmat de zvonul adus de Ovidiu Găma despre Pactul cu Ana Pauker, tocmai când trata cu aliaţii şi îi încredinţa că Mişcarea Legionară este cel mai mare adversar al comunismului, îl cheamă pe Nicu Crăcea şi îi spune: „ Am apelat la mulţi să plece în Ţară să îl declare pe Pătraşcu trădător şi să spună că acest pact nu este cu asentimentul Şefului Mişcării. Toţi spun că au dosare în Ţară şi nu se duc în „gura lupului". Te duci tu? - Dacă au căzut sorţii pe Matia - a răspuns Nicu Crăcea - mă duc.

Unii au rămas la adăpost şi au făcut averi, iar Nicu Crăcea şi cei arestaţi în noaptea de 14-15 Mai 1948 au făcut închisoare.

Comportarea lui la închisoare este la înălţimea idealului legionar. N-a făcut niciodată un compromis. A suportat cu demnitate înscenarea unei execuţii la Aiud în ajun de 1 Mai. Ca să nu meargă la „Club" unde se făcea reeducarea, a făcut 14 zile greva foamei. Văzând că nu reuşeşte să-l înduplece să se ducă la club, ceea ce îi influenţa şi pe ceilalţi din celulă, colonelul Crăciun îl călca în picioare, cu bocancii cu ţinte. Cei de la masa prezidenţială l-au trimis pe învăţătorul Teofănescu să-l convingă să se ducă. Printr-un gest disperat de sfântă mânie, Nicu Crăcea a azvârlit asupra lui capacul de la tinetă, strigând: „Piei din ochii mei Satano." (Teofănescu trăieşte) A doua zi, colonelul Crăciun l-a dus pe Nicu Crăcea la psihiatria de la Cluj, socotind ca şi pe alţii, că o rezistenţă este dovadă de nebunie. Cine ştie cu ce diagnostic l-a încondeiat, căci numai o minune Dumnezeiască l-a salvat, prin intermediul doctoriţei Dobrescu (soţia unui coleg de liceu C^tin Dobrescu), care l-a eliberat şi i-a dat şi bani de tren. Era în luna iunie 1964.

La un an după plecarea lui Nicu Crăcea în ceata legionară fără prihană din cer, îi datorăm omagiul ce nu i l-am adus cât a fost în viaţă, din nepăsare, din micime sufletească: recunoaştere şi recunoştinţă că ne-a lăsat un model aşa cum l-a visat Căpitanul.

Un grup de legionari

MIŞU DUMITRESCU, UN STÂLP AL LEGIUNII

N-am stat de multe ori de vorbă cu Dl. Mişu Dumitrescu, dar prima mea impresie a rămas aceeaşi.

Venise la noi cu prilejul vânzării unor cărţi apărute recent. L-am întrebat cu timiditate:

- „Dumneavoastră, domnule Dumitrescu sunteţi legionar?"

- „O, doamnă, aşi fi vrut să fiu un adevărat legionar, dar n-am reuşit să urc pe treapta pe care au urcat Căpitanul şi Comandantul."

- „Sunteţi sincer, nu vă supăraţi că vă-ntreb, când spuneţi că n-aţi urcat pe treapta aceea?"

- „Da, foarte sincer, pentru că, să ştiţi, n-am luptat mult, cu toată fiinţa mea, dar treapta la care au ajuns ei, nu e dat oricui s-o ajungă."

- „Bine, dar legionar tot sunteţi, chiar dacă staţi pe altă treaptă."

- „Ei, da, scara aceasta a legionarismului numără nenumărate trepte pe care stau mulţi legionari, dar fiecare după renunţările sale, după puterea rugăciunii şi a sacrificiului său. Trebuie să vă spun cu durere de unele schimbări petrecute în sânul aceste Mişcări încă de pe vremea Comandantului, dar care s-au îndesit. Aceştia, dizidenţii, nu mulţi la număr, dar care, totuşi dăunează Mişcării şi s-ar putea ca unii din ei să fie de bună credinţă, dar prost informaţi şi uşor influenţabili. Puţini însă, s-au pervertit în aşa măsură încât au devenit duşmanii Legiunii. Aş putea să-i numesc, dar ştiu că sunt aşa de cunoscuţi încât nu merită să le mai spun numele."

- „Chiar aşa?"

- „Da, sunt şi alţii care şi-au făcut fiecare cuibul lui. Ieri, Căpitanul a spus: „Unitate, subordonare, unire, că numai aşa duşmanii nu ne pot desfiinţa". Şi îmi pare rău să spun, dar aceştia ce fac ? Aruncă sămânţa discordiei cu aşa voluptate şi cu atâta neruşinare, încât nu se mai pot numi legionari. Seminţele dau roadă bogată în rândul duşmanilor din afară, care de fapt cu asta se ocupă, cu dizolvarea şi cu trădarea Mişcării, că pentru asta plătesc atât de bine."

- „Bine, dar Căpitanul a spus: „Unitate şi unire", că numai aşa se poate să se păstreze şi să reziste Mişcarea Legionară, iar cei care cred că pot ceva fără legionari, sau să-i facă trădători, se vor convinge că s-au înşelat."

- „Da, aşa a spus Căpitanul, dar după trecerea lui şi a Comandantului în veşnicie, nu se găseşte unul, deşi poate ar fi, care să poată ţine unită această Mişcare. Uitaţi-vă, peste tot frânturi, fiecare cu alt nume, fiecare cu alţi legionari, care nu se împacă între ei".

Cu aceste gânduri amare ne-am despărţit atunci, ne-am mai întâlnit de câteva ori, cu prilejul vânzării cărţii mele, care a apărut în decembrie 1999. N-am să uit niciodată delicateţea, bunătatea, dar şi efortul ce-l făcea cu vânzarea cărţilor pe timp bun, dar şi pe ploaie şi furtună. Când am auzit de suferinţa ce-l macină i-am telefonat să-l întreb dacă pot face ceva pentru însănătoşirea lui. Mi-a mulţumit şi mi-a promis că o să mă anunţe. Nici nu mă gândeam, nici nu puteam crede că omul acesta înalt, puternic, dar mai ales cu un suflet rar de întâlnit să se stingă aşa de iute asemeni unei stele căzătoare. Legiunea a pierdut un om, un legionar, un creştin, un apărător şi un ales al lui Dumnezeu capabil de mari sacrificii.

Domnule Mişu Dumitrescu, Dumneavoastră n-aţi plecat în veşnicie, sunteţi tot aici şi alături de cei care v-au iubit, v-au preţuit, v-au ascultat şi acum la un an de zile, toţi strâng lacrimile în suflet şi între gene.

Bunul Dumnezeu să vă aibă la Dreapta Lui.

Adi CĂLIN

Mihai Virgil, un om între oameni

În săptămâna Patimilor Mântuitorului, 8 Aprilie 2001, la 78 de ani, Mihai Virgil s-a mutat la camarazii lui mai înainte plecaţi, cu care-şi va petrece de-acum veşnicia cea plină de lumini neapuse ale Împărăţiei Lui Dumnezeu.

Născut la 20 Iunie 1923, a fost arestat şi condamnat de Tribunalul Militar Iaşi, la 8 ani de muncă silnică executându-i în închisorile Galaţi, Jilava, Aiud, după care la eliberare a avut domiciliu obligatoriu în Bărăgan.

În toată această perioadă, a evitat orice formă de compromis cu vremurile, şi s-a purtat până la capăt ca un creştin adevărat.

A fost un OM deosebit, de o corectitudine şi ataşament faţă de toţi oamenii.

Un caracter aparte, un admirabil prieten, un OM între oameni.

A fost regretat de toţi cei care l-au însoţit pe ultimul drum, de numeroşi cunoscuţi, membrii ai Asociaţiei Foştilor Deţinuţi Politici Anticomunişti Galaţi, şi chiar de către nemembrii Asociaţiei.

Acum, când îi aducem pioasă lacrimă şi cucernică închinare, ne rugăm Bunului Dumnezeu să-i facă parte de odihnă veşnică în luminosul Rai.

Bunul Dumnezeu să-l aibă în pază.

Cătălin MAGHIAR

Opt ani de la moartea lui HORIA SIMA

Horia Sima în perioada exilului

În urmă cu exact opt ani, într-o zi de sfârşit de mai, pe meleaguri străine, în Germania, se stingea din viaţă Horia Sima, Comandantul Mişcării Legionare. Departe de pământul ţării pe care o dorise atât amar şi pe care nu l-a mai văzut vreodată, departe de neamul pe care îl iubise atât de mult şi pentru a cărui mântuire, în care a crezut nelimitat, se poate spune că a renunţat la tot ceea ce un om poate renunţa. Se curma atunci, la 25 mai 1993, firul lung al unei vieţi de mai bine de opt decenii, o viaţă presărată cu prea multe încercări şi lovituri şi cu prea puţine bucurii şi satisfacţii. Îndelungă nevoinţă închinată unei cauze care atinge limita absolută a sublimului, de bună voie asumată, aşa după cum Mântuitorul ne învaţă pe fiecare din noi să ne lepădăm de tot, şi de noi înşine, să ne luăm crucea şi să-I urmăm Lui, ca o condiţie esenţială a mântuirii noastre.

În special după ce a devenit Comandant al Mişcării Legionare şi după puciul generalului Ion Antonescu din ianuarie 1941, dată de la care începe tragica sa pribegie, Horia Sima a fost poate personalitatea legionară cea mai lovită, calomniată şi contestată. De ce oare această obstinaţie, această vehemenţă diabolic consecventă în a încerca compromiterea sa? De ce legionarilor din închisori sau celor din afara detenţiei li se prezentau de către torţionari şi opresori, diversiuni şi calomnii din cele mai incredibile, în realitate lipsite de acoperire? Explicaţia este simplă: Horia Sima era Comandantul Mişcării Legionare, organizaţie *"întemeiată* conform "Cărticicii şefului de cuib" *pe ordine şi disciplină"*, având ca principii esenţiale *ascultarea* şi *încrederea în superiorii ierarhici*, iar ca principală condiţie de funcţionare *"unitatea"*, despre care aceeaşi carte spune că ea *"ne va da biruinţa"*. Odată anulate aceste precepte, funcţionarea organizaţiei era compromisă. Ori, primul obiectiv care trebuia atins de duşmanii Neamului Românesc, în vederea neutralizării aceste organizaţii de rezistenţă naţională, era spargerea unităţii, dezbinarea sa. Erau necesare aşadar, demonizarea conducerii în funcţiune şi constituirea ori încurajarea unor structuri de conducere paralele şi nelegitime. Lucru care, din păcate, s-a şi realizat într-o oarecare măsură, adeseori prin înşelarea speculativă a bunei credinţe a multora.

Şi aceasta pentru că Horia Sima era nucleul de granit al rezistenţei naţionale anticomuniste, aflat în afara ţării şi imposibil de depistat şi scos din luptă. Era cel care, în prigoana anilor 19381940, reuşise să evite cu abilitate cursele Siguranţei căreia îi căzuseră victime unele dintre cele mai bune cadre ale Mişcării Legionare, şi să refacă cu repeziciune structurile organizatorice clandestine, el fiind şi arhitectul, din punct de vedere al concepţiei şi organizării, al mişcărilor revoluţionare din 3-6 septembrie 1940, încununate cu abdicarea imoralului rege Carol al II-lea şi instaurarea la 14 septembrie a Statului Naţional Legionar. Bătrânii, venerabilii camarazi pe care Dumnezeu mi-a dat privilegiul să îi am îndrumători, prieteni sau colaboratori în ultimii ani, şi care se aflaseră în anumite împrejurări în jurul Comandantului, mi-l descriau ca pe un *"năzdrăvan"*, aşa cum se spune în popor despre astfel de oameni ale căror calităţi ieşite din comun îi situează uneori în postura de eroi ai basmelor, legendelor sau baladelor. De altfel, personalitatea Comandantului Horia Sima, ca şi cea a Căpitanului, a intrat în conştiinţa maselor populare, apărând în doinele şi baladale ţăranilor, aidoma haiducilor ridicaţi din mijlocul gloatei în vremi de restrişte. El era cel care, în fruntea Mişcării aflându-se, îl pusese pe generalul Ion Antonescu în perspectiva eşuării loviturii de stat de la 21 ianuarie 1941, acesta din urmă reuşind înlăturarea de la putere a Legiunii numai cu sprijinul politic, militar şi moral al lui Hitler. Tot inspiratelor şi eficientelor acţiuni ale lui Horia Sima şi oamenilor săi se datorează decizia Tribunalului de la Nurnberg de a scoate de sub acuzaţie Mişcarea Legionară, absolvind-o astfel de orice învinuire ce ar fi putut-o arunca în ilegalitate şi oprobiul opiniei publice mondiale, ca pe celelalte organizaţii naţionaliste din Europa perioadei interbelice. Şi tot el era omul sub îndrumarea căruia, în exil, au fost editate principalele opere doctrinare şi memorialistice legionare şi răspândirea lor pe întregul mapamond, inclusiv traduse în principalele limbi de circulaţie internaţională. Lui i se datorează o vastă operă cu caracter memorialistic, documentar şi istoric, adevărată bază de pornire la realizarea unei analize istorice pertinente şi bazată pe onoare pentru orice cercetător onest. Şi nu în ultimul rând, după "Guvernul naţional de la Viena" şi armata acestuia replică la adresa guvernului trădător de la Bucureşti, de la 23 august 1944, şi în acelaşi timp ultimă afirmare disperată a demnităţii româneşti în faţa ocupaţiei sovietice , colaborarea dintre Mişcarea Legionară şi conducerea S.U.A., Franţei şi Marii Britanii, în cadrul unor acţiuni de instruire militară şi paraşutare a unor legionari, între 1949 şi 1953, în România ocupată de sovietici, cu scopul organizării rezistenţei anticomuniste.

Acest om trebuia, aşadar, lichidat, în viziunea forţelor antiromâneşti şi anticreştine, dacă nu fizic, atunci pe plan moral. Cei trecuţi prin infernul închisorilor comuniste îşi amintesc groaza ce-i cuprindea pe torţionari şi securişti atunci când vreun zvon aducea în planul posibilităţii prezenţa lui Horia Sima sau a unei persoane din statul său major în apropierea spaţiului geografic sau politic al României şi arestările, înăsprirea anchetelor ori înrăutăţirea tratamentului celor condamnaţi, declanşate de opresori în astfel de perioade.

Horia Sima a fost, aşadar, 52 de ani, simbolul unităţii şi rezistenţei naţionale nu doar împotriva comunismului, ci oricărei forţe care punea într-un fel în pericol fiinţa noastră românească şi creştină. *"Putea-vor diriguitorii ţării să despoaie poporul român de toate avuţiile, să-l supună la cele mai teribile cazne, să-i suprime derptul la cultura proprie şi să nu-l slăbească zi şi noapte din reflectoarele propagandei lor urgisite; atâta vreme cât masa românească îşi va păstra neatinsă credinţa în Hristos, va dispune de un plan inaccesibil atacurilor vrăşmaşe"* spunea Comandantul în 1950, când România se afla în cea mai cruntă fază a regimului comunist. Să ne fie dar Horia Sima în continuare, şi acum, la 8 ani de la trecerea sa la Cele Veşnice, stei de cremene al unităţii naţionale şi rezistenţei româneşti.

Dumnezeu să-l odihnească în pace.

Florin DOBRESCU

Tineretul naționalist-creștin la răscruce de milenii

Sunt încă mulți în societatea românească aceia care consideră greșită părere că tineretul nu trebuie să se ocupe cu politica, fiindcă aceasta ar fi apanajul exclusiv al celor cu o vârstă înaintată. Alții, din contră, reclamă lipsa tineretului din structurile de conducere ale organismului statal și național, la toate nivelurile.

Este cunoscut rostul important al tineretului în politică atunci când vine vremea unor primeniri în viața națională. În mănunchiul său de articole adunate editorial sub titlul *"Tineretul și politica"* (1940), Ernest Bernea sublinia acest rol, arătând că atunci când trebuie creată o lume nouă pe ruinele alteia vechi, ca la orice început, este necesar să stea alți oameni decât cei care au fost. *"O viață nouă nu poate fi creată decât de un om nou"* spune Ernest Bernea. Și arată că acest om nou nu poate fi recrutat din rândurile acelora care fiind *"consumați de anii lăsați în urmă, nu mai pot da nimic altora"* și nici din rândurile celor care posedă capacități intelectuale, profesionale și organizatorice, păstrează energii, dar nu pot crea nimic nou și bun, din cauza unor deficiențe în plan moral (raportat la actualitate – omul-produs al defunctului sistem comunist și omul-produs al sistemului social-politic de după 1990).

Vom constata zdrobitoarea diferență, pe baza unei sincere comparații, între tineretul anilor 1930 și respectiv tinerii, iar în particular, studenții de astăzi, generație devorată de un egoism feroce, de un spirit individualist extrem, excesiv de pragmatici, mercantili, tributari în viața zilnică materiei, fizicului, pe care îl consideră dominant și disprețuind tot ceea ce ține de spirit. Nu idealuri, nu vreun dramatism sobru în trăirile lor, nu repere morale și spirituale care să dea o direcție rațională în viață. Nu spirit de jertfă pentru o idee, pentru cel de lângă tine, pentru neamul din care te-ai născut. Aspirațiile lor nu depășesc cel mai adesea parvenirea în planul social și economic indiferent de mijloace , dobândirea luxului ieftin și snob deșartă dar și periculoasă goană după inutil , ori satisfacerea poftelor carnale cu o persoană găsită momentan atrăgătoare "sexul", consumarea actului fiziologic în sine, căci, după debarasarea de "principii", "dogme", "tabu"-uri, acest lucru a devenit tot atât de firesc precum schimbarea zilnică a lenjeriei intime. Viața de zi cu zi a tânărului modern de factură occidentală se irosește între cursuri sau slujbă și casă, între consumarea unei partide de "sex" și discotecă, unde tânărul se irosește de forțe și simțiri, dormind apoi greu Duminica până la amiază, în timp ce în biserici creștinii adevărați **trebuie** să participe la oficierea Sfintei Liturghii a Domnului Iisus Hristos. Din aceste carențe sufletești incapacitatea generației noastre de a ridica și impune o alternativă salvatoare în România ultimilor 11 ani, în cadrul unui curent de opinie îmbrățișat de marea masă a românilor, ca în cazul "generației de la 1848", "generației de la 1922" sau elitei tineretului dintre 1930 și 1940. Așa încât, cei care reclamă vehement obstrucționarea ascederii tineretului în structurile de conducere, strigă fără dreptate, reclamația lor fiind neîntemeiată. Pentru că, să ne gândim la acei tineri promovați în funcții și care au eșuat lamentabil, fie din motive ținând de capacități profesionale, fie din deficiențe morale.

Acestui tip de tineri, foarte curând "consumați" sufletește, noi opunem modelul unor tineri corecți, sobri, înregimentați în niște drastice repere de viață, inflexibili și indisponibili la compromisul de orice fel, având ca puncte cardinale Biserica, Neamul, Patria, Familia și virtuțile creștine. Trăind un trai aspru, autoimpus, dar părtași ai unor sublime satisfacții în plan sufletesc. Ele îi înalță, îi înnobilează, îi fac mai buni, mai generoși, mai puternici. Acesta vroim noi să fie programul nostru, al tineretului **Partidului "PENTRU PATRIE"**, destinat în același timp nouă și întregului tineret românesc. Un astfel de om nu va putea replica niciodată celui care îi propune să se alăture luptei naționaliste cum se întâmplă astăzi adeseori că nu intră în rânduri deoarece consideră că în actualul context "nu avem nici o șansă; este fără rost; pierdem timpul de pomană." Iisus Hristos spune: *"Dacă veți avea credință și nu vă veți îndoi, veți face nu numai ce s-a făcut cu smochinul* (care s-a uscat la cuvântul Mântuitorului n.n.), *ci și muntelui acestuia de veți zice: Ridică-te și aruncă-te în mare, va fi așa."* (Ev. După Matei, cap.21, vs.21) Minte sau greșește Sfânta Scriptură? Noi suntem convinși că nu.

Ernest Bernea sesiza, în aceeași lucrare, neta deosebire dintre generația tânără din preajma lui 1900 și tineretul anilor 1920-1940. La fel putem face noi între aceștia din urmă și tinerii de acum, total insensibili și pasivi la problemele grave, de importanță majoră, ale prezentului. Unul din scopurile noastre este ridicarea unei replici organizate în fața acestei mentalități și stări de fapt. O replică dură, de cremene, de fier și în același timp acidă, aidoma generației interbelice. Care să fi fost, însă, cauzele acelei diferențe izbitoare dintre tineretul de la 1900 și cel de după 1920 ? Ernest Bernea desprinde câteva din ele: pe de o parte plămada, *"substanța din care ei au fost zămisliți"*, dar mai ales *"împrejurările de viață în care au trăit"*, *"deschizând ochii vieții în ororile și drama războiului"*, *"cu o copilărie aspră, cu o tinerețe încercată de lupte..."* Într-adevăr, așa au crescut și s-au ridicat bunicii noștri, acei tineri *"cu piept călit de fier și sufletul de crin"*: în familii nevoiașe, cu mulți copii, în lipsuri, greutăți, muncind de mici, neavând timp de "modit", de lux, de dulcegării ușoare și inutile. Acestea le-au dăruit perspectiva sobră și realistă asupra vieții, care i-a și determinat a se arunca în luptă cu curaj și dezinvoltură. De aceea Căpitanul cerea cadrelor legionare, în 1937, în fața sicrielor lui Moța și Marin: *"... Să trăim în sărăcie, ucigând în noi poftele de îmbogățire materială. Să trăim o viață aspră și severă cu alungarea luxului și îmbuibării..."*. Să înțeleagă că a fi **elită legionară** înseamnă *"permanentă jertfire, în slujba Neamului, că ideea de elită este legată de ideea de jertfă, de sărăcie, de trăire aspră și severă a vieții..."*. Acestea îl ridică pe om dincolo de nivelul materialului, în sfera trăirilor și năzuinților sublime. Acesta este, deci principalul punct din programul nostru privind problema tinerei generații. Să ne raportăm, dar, în permanență la ei, la înaintașii noștri din generația interbelică. Și să ne rupem de toate plăcerile și deșertăciunile care otrăvesc sufletul omului.

În acest sens, într-un articol scris în 1933, același Ionel Moța vorbea de *"... duhul marilor rupturi de lumea veche..."*, de *"pornirea eroică, în spirit de totală jertfă personală..."* cu care trebuie abordat suișul abrupt al acestei opere de înnoire, de schimbare a fiecăruia dintre noi. Și, dincolo de zvâcnirile politice *"atunci când nevoile luptei o cereau"*, Moța consideră că *"mai importantă și caracteristică a fost zvâcnirea noastră sufletească, sfărâmarea în noi a unei întregi vieți pregătite pentru normala tihnă și rânduire personală, spre a o înlocui cu o viață destinată numai luptei pentru neam, gata oricând de moarte."* Departe gândul că autorul s-ar fi referit la o neglijare a profesiunii, a vieții de familie, a obligațiilor privind bunăstarea și securitatea membrilor familiei. Este vorba de același spirit de renunțare, de înfrânare, de autoasumarea unui trai aspru, factor care îl poate smulge pe om din decadența, descompunerea și deviațiile morale în care tihna, luxul sau opulența îl adâncesc cel mai adesea. Căpitanul a sintetizat acest program, în *"legea educației"* din *"Cărticica șefului de cuib"*, în câteva cuvinte: *"...trebuie să devii altul. Un erou..."*.

Acestea ar fi câteva din reperele care ne vor ajuta să căpătăm puterea de a da generației noastre calitatea de a făptui istorie. Valeriu Gafencu "Sfântul închisorilor" spunea că: *"Salvarea neamului românesc va fi înfăptuită de tineri, alături de preoți care să aducă printre oameni cuvântul lui Dumnezeu."* Este cineva care să se îndoiască de valabilitatea acestei profeții încă neîmplinite ? Mai ales după experiențele eșecurilor rușinoase ale politicienilor din ultimii 11 ani, de a scoate la liman acest neam ? Cu siguranță nouă, tinerilor, ne revine misiunea de a ridica din mizerie neamul nostru, de a schimba România într-o țară *"ca Soarele sfânt de pe cer"*, frumoasă, puternică și temătoare de Dumnezeu, așa cum a visat-o Căpitanul și Ionel Moța. Dar pentru aceasta trebuie ca, mai întâi să ne ridicăm pe noi înșine din propria noastră neputință, să ne schimbăm pe fiecare din noi.

Ținând în suflete cuvintele lui Moța: *"Înapoi, la Icoană !"*, să pornim la luptă, întru a ne vedea cu toții la marea Biruință ! Așa să ne ajute Dumnezeu !

Florin DOBRESCU

Semnificația cuibului legionar în anul 2001

Motto: *„...Să vină în aceste rânduri cel ce crede nelimitat. Să rămână în afară cel ce are îndoieli ... "*
Corneliu Zelea Codreanu

În aceste vermuri tulburi când întreaga lume trece prin schimbări rapide, creștinul nostru are nevoie de câteva coordonate care să-l orienteze în haosul ce ne înconjoară.

Parafrazând cuvintele sus menționate ale celui care a întemeiat cea mai curată organizație cunoscută vreodată în istorie, pusă în slujba lui Dumnezeu și apoi în slujba Neamului, subliniem că nucleul ei de bază este cuibul. Acesta se sprijină pe îndreptarul Frăției de Cruce și Cărticica șefului de cuib, care împreună cu Catehismul ortodox creștin român reprezintă Sfânta Treime a structurii spirituale religioase a Mișcării Legionare. Adică, învățăturile fundamentale al celui care de bunăvoie aderă la crezul și lupta legionară, integrându-se într-un cuib.

Iată-ne astfel ajunși la semnificația cuibului la timpul PREZENT care și-a dovedit valabilitatea și în continuare tot așa cum sfintele învățături bisericești creștine nu și-au pierdut niciodată valoarea. Deci, după cum spune Căpitanul:

„Cuibul adevărat este o biserică. Intrând în cuib te dezbraci de toate chestiunile mărunte și închini o oră gândurile tale curate Patriei tot așa cum și în sfânta biserică te dedici în întregime lui Dumnezeu. Ceasul de ședință al cuibului este ceasul Patriei. Armonia deplină trebuie să rezulte nu numai din prietenia celor adunați dar mai ales din comunitatea idealurilor lor".

În cuib se vor înălța rugăciuni lui Dumnezeu, pentru biruința Legiunii, se vor cânta cântece, se va vorbi despre situația în care se află la ora actuală neamul nostru românesc căutând modalități de redresare morală și socială a acestui neam călact în picioare și satanizat de atâta amar de vreme. În cuib se va face adevărata școală a onoarei, adevărata istorie a neamului, se va vorbi despre cei morți, martiri, eroi căzuți pentru legiune și camarazi morți în credința legionară, prieteni, părinți, bunici și strămoși.

Pentru uniii poate părea denodat acest sistem de organizare. Tot așa cum și biserica pentru unii reprezintă ceva perimat și depășit. Le spun acestora că azi poate mai mult ca oricând începem prin a afirma că pentru a face politica neamului, deci o politică națională-creștină, trebuie mai întâi să fii om politic creștin, adică cel care tratează și rezolvă toate problemele politice trecute prin spiritul și înțelepciunea biblică a Mântuitorului pe care noi suntem chemați să o aplicăm, cu sfințenie, funcție de schimbările survenite în prezent.

Căci, acel care vrea să fie legionar, în sensul cel mai pur, mai curat și mai adevărat al cuvântului și să se încadreze într-un cuib nu poate fi astfel decât numai și numai dacă este cu adevărat creștin. A avea spirit legionar înseamnă în primul rând a avea spirit creștin, a gândi și acționa cu spiritul și respectul dogmei și moralei creștine și numai sub inspirația ei. Mijloacele pentru a obține acest spirit creștin-legionar sunt instrucția și educație. Instrucția prin Biserică și educația prin Cuib. Într-un adevărat stat creștin trebuie să existe oficial o instrucție creștină. Dar la noi nefiind așa ceva este imperios necesar a se reveni la adevărata înțelepciune și educație a spiritului și crezului legionar indiferent de greutatea vremurilor ce sunt sau care vor veni.

Așa să ne ajute Dumnezeu !
Cristian NEAGOE

AQUA FORTE

- Primăvara ne deschide ferestrele sufletului ca idealurile și speranțele noastre să poată zbura de pe verdele ierbii până sus și dincolo de sus, către albastrul infinit al generozității divine.
- Când simte răutatea omului, câinele îl latră și pe stradă.
- Oglinda „blochează" transparența și te pune față în față cu tine „însuți" ca să te poți observa tu singur și să te prețuiești după cum te vede și altul.
- Răul este o disfuncție morală a conștiinței.
- Când nu ai nimic pe conștiință, simfoniile inimii o fac să bată ritmic și cu ecou: profund, monoton, asemenea sunetelor orelor din miez-de-noapte ale unui ceasornic de pe turnul unei biserici...iar bolta înstelată, parcă te cheamă să sorbi aerul binefăcător al nesfârșitului infinit.
- Nerăbdarea nu are stabilitate.
- Oamenii „mari" sunt cu adevărat mari și devin personalități și modele vrednice de urmat când, coborându-se și în lumea celor „mici" caută să-i formeze educativ pe cetățeni slujitori ai neamului, cu dragoste de patrie și putere de sacrificiu, cu suflet nobil și dorință de a se apropia cât mai mult de Dumnezeu prin faptele vieții lor.
- Spiritualitatea este evaporare sufletească.

Simion **GIURGECA**

Evenimentul Editorial

Personalitatea, numele şi opera autorului, cât şi, în cazul de faţă titlurile acestei a 8-a carte a domniei sale ne opresc de la orice alt comentariu.

Cartea se poate comanda la Redacţia „Curierul Informativ" al Partidului Pentru Patrie.

Lansarea va avea loc în ziua de 23 iunie a.c., la sediul central din str. Veseliei nr. 21.

Mulţumiri respectuoase d-lui V. Blănaru-Flamură pentru cinstea acordată redacţiei noastre.

Prosemit sau Antisemit?

De două mii de ani, lumea creştină, se împarte între aceste două cuvinte.

Pe de o parte, câteva vreascuri, căci nu există pădure fără uscături, îşi aprind cu inconştienţă ura nimicnică împotriva poporului evreu, iar pe de alta, marea majoritate a creştinilor, cu adevărat creştini, îşi îndreaptă prietenia şi dragostea spre Învăţăturile Mântuitorului nostru Iisus Hristos ale cărui cuvinte ne sunt Sfântă Literă de Evanghelie: *„Iubeşte-l pe aproapele tău ca pe tine însuţi”*. Cum să putem urî ceea ce Mântuitorul a iubit ?

Cum să putem uita, chiar şi numai pentru o clipă de rătăcire, cuvintele veşnice ale lui Petre Ţuţea: *„Nu pot fi antisemit pentru că sunt creştin”*.

Şi cum să nu ţinem seama de iertarea şi iubirea, fără margini, pe care Căpitanul ni le-a lăsat cu limbă de moarte: *„După ce poporul evreu îşi va regăsi patria pierdută, va trebui să facem împreună pasul decisiv: reconcilierea istorică între cele două popoare ale noastre”*.

Încălcarea acestor precepte, deopotrivă biblice şi laice, conform cărora, în numele credinţei în Dumnezeu şi dragostei de oameni ni le-au împărtăşit laolaltă Iisus Hristos şi prea supuşii săi discipoli Petre Ţuţea şi Corneliu Zelea Codreanu, reprezintă un păcat de neiertat, un păcat de moarte.

Poporul evreu şi-a regăsit Patria pierdută în anul 1948. O dată cu înfiinţarea statului Israel. Exact cu zece ani în urmă, din ordinul desfrânatului rege, ucigaş de legionari şi anticrist Carol al II-lea, a fost asasinat mişeleşte Căpitanul. Care nu a mai apucat astfel să facă, *pasul decisiv,* atât de mult dorit de el.

Partidul Pentru Patrie a fost înfiinţat în anul 1996. Ca un partid cu adevărat creştin şi iubitor de oameni, aducător de pace, înţelegere şi bunăînvoire, care prin Statutul şi Programul său, alături de nemărginita dragoste pentru România şi Neamul Românesc, refuză orice fel de duşmănie împotriva altor neamuri, orice ce fel de xenofobie şi antisemitism.

Încă de la înfiinţare, mai întâi sub cerul liber, pe spaţiul public de lângă Biserica Sf. Elefterie, apoi în camera sărăcăcioasă din incinta Primăriei sectorului 4 şi astăzi în sediul construit de noi înşine din strada Veseliei 21, fiecare dintre şedinţele săptămânale începe şi se termină cu o rugăciune, cu Tatăl Nostru: *„Şi ne iartă nouă, greşelile nostre precum şi noi iertăm greşiţilor noştri”*. Cu alte cuvine, reîntoarcerea noastră permanentă în cuget naţional şi simţire politică, la îndemnul şi exemplul mirific şi sfânt dat nouă de cuvintele Căpitanului: *„Un om care crede, cum cred eu, în judecata lui Dumnezeu, nu poate urâ alte neamuri, egale în faţa Lui. Poporul meu şi poporul evreu au avut aceeaşi soartă tragică”*.

De unde, concluzia firească, a sentimentelor noastre naţionale, politice şi religioase ce urmează.

Cum să fim antisemiţi ? Ce om cu mintea întreagă, ce membru fidel al crezurilor partidului nostru înscrise în lupta sa cea de fiecare zi, poate gândi altfel ?

Cum să-i urâm pe evrei ?

Cum să o urâm pe Prea Sfânta Fecioară Maria, Născătoare de Dumnezeu, aleasă mamă zămislitoare a lui Iisus prin Duhul Sfânt, care a fost evreică ? Cum să îl urâm pe Sfântul Ioan Botezătorul, care a fost evreu ? Cum să ne urâm apostolii, Petru şi Pavel, care au fost evrei ? Cum să ne urâm Evangheliştii - Ioan, Marcu, Luca şi Matei - care au fost evrei ? Cum să-l urâm pe Sfântul Andrei, aducătorul de creştinism în Dobrogea, care a fost evreu ? Şi cum să-i urâm, pe toţi sfinţii noştri, de la Începuturi care toţi au fost evrei ?

Sigur, în toată această înşiruire, a existat şi Iuda şi Pădurea Ghetsimani şi sărutul lui trădător aşezat pe obrazul Mântuitorului şi cei 30 de arginţi pe care i-a primit drept plată pentru mârşăvia lui fără egal în mârşăviile lumii.

Dar, pentru un Iuda, putem urâ o naţiune, un popor, milioane de oameni ? Cum adică, să ne urâm rădcinile, fiinţa din care ne-am tras seva credinţei creştine, pe noi înşine ?

O, Doamne. Dacă, în raţionamentul meu, am greşit cu ceva, Te rog să mă ierţi. Căci nu sunt decât o fărâmă din fărâmiturile cu care vreau să cuminec înţelegerea cititorului de bunăcredinţă spre a se respecta cu evlavie şi împlini Învăţăturile prea sfinte ale lui Iisus Hristos.

Gelu NETEA

ZOONOZE
SAU
ELEMENTE DE DOCTRINĂ

Şi, iată, că nu demult trecurăm în mileniul III. Pierderea memoriei recente este un lucru grav, fie de senilitate, fie de traumă. Nu ştiu pe care dintre - cele două - ipoteze să le aleg, dar lacunele memoriei noastre colective în materie de trecut apropiat au nevoie de tratament urgent, drastic şi continuu, cu pilule contra amneziei...

Omul, se deosebeşte de animal, prin inteligenţă. Definiţia că omul este un animal raţional, este falsă. Şi animalele au inteligenţă mărginită la mediul şi necesităţile lor de viaţă. Creaţionismul a stabilit bine tipologia de om, care poate trăi cu animalele la un loc.

Dar, „creaturile evoluţioniste" pe parcursul vremii, au dat naştere la dogme şi doctrine. Zoomorfia darwinistă privind adaptarea la mediu, a generat pe parcurs zoomorfismul, admiţând posibilitatea metamorfozării oamenilor - în animale. Dar, orice cunoaştere trebuie însoţită, stimulată şi îndrumată de un adevăr.

Corifeii „iepocii" staliniste au studiat zoonomia; ansamblul legilor după care se desfăşoară viaţa animalelor, confundând-o cu condiţia umană şi pentru a nu confunda - Arca lui Noe - cu „Arca lui Ivan" se cuvine să facem unele comparaţii, deloc neglijabile, pentru zoonoze, care încă mai persistă ca o infecţie contagioasă semnalată de apariţia unor „viRUŞI", a căror „globule roşii" şi acum se mai transmit pe un fir de tip „TO-criptat"

Deci, nici o descoperire nu ne este îngăduită ! Cum nu ar fi de altfel, nici justificată. Adevărat, dacă constatăm, şi astăzi, „zoonozele" bântuie şi fac ravagii de peste unsprezece ani , (măcar că nici înainte nu au fost mai blânde).

Dar, de cum încetăm a mai vorbi despre şeptel (aflat fără îndoială în suferinţă) şi trecem a privi către semeni nu avem a constata alta de cât că starea noastră este mai optimizantă decât am fi putut-o bănui în cele mai acute răbufniri de optimism ale noastre.

Naţiunea română este pusă iarăşi la altă încercare de schimbare patologică pentru a deveni imună la alte zoonoze. Da, ştim, este adevărat. Cirezi de „hidrocefali" stoluri de papagali guralivi şi haite turbate de trădători, mişună pretutindeni.

Dar, de vreme ce cunoaştem acestea, înseamnă că mai are cine să constate că noile generaţii succesoare de tipul „omului nou", neo-homo-sovieticus, nu s-au trezit din amorţeală nici acum la începutul mileniului III.

„viRUŞII" inoculaţi în şeptelul românesc au căpătat imunitate chiar mai ceva decât cea parlamentară. Mai mult, acolo unde sunt - viRUŞI - trădători desigur sunt şi trădaţi.

Iar cei nedreptăţiţi şi aflaţi în suferinţă, exercită o chemare căreia noi nu ne putem împotrivi. Ori nu vedem că sunt mai mult de o mie de animale (bolnave, cei drept, dar mereu aceleaşi), excluzând o sumedenie de „vaci nebune" care dau cu clanţa să nu fie marginalizate.

Presa scrisă şi T.V.R. le combină şi pronunţă până a le da senzaţia, că singure acestea or colcăi şi pe la noi ? Desigur o mie de elemente în dans frenetic pot zăpăci mintea oricui.

După o lungă perioadă istorică, reapare din catacombele suferinţei cu paşi uşori, acest fir incandescent ţesut cu inimi arzătoare de dreptmăritori. Acel fir şi-a tăinuit o vreme existenţa în „catacombele comuniste" (ca loc spiritual) spre a irupe acum din măruntaiele lor, pântece izvorâtoare. De flăcări. Iar de nu ne vom mai lăsa hipnotizaţi de către unii şerpi ai puterii postdecembriste, am reda strălucind norul de „arhangheli ai dreptăţii" încordaţi de a le spune adevărul.

Şi nu va fi stavilă în puterea noastră ca să ne mai împiedicăm pentru a zidi o nouă ţară să - strălucească ca soarele de pe cer - iradiind cu iubirea sa în VEAC şi dincolo de VEAC.

Victor BOBICĂ

Între lege şi fărădelege...

Neamul românesc, de-a lungul timpurilor care s-au scurs peste existenţa sa, tumultuos, cu lumini şi umbre pe care, din respect pentru istorici, las acestora să le aşterne pe hârtie, a cunoscut imperios nevoia de lege.

Născut creştin, din două neamuri diferite structural, din care unul cu faimă în istorie prin legile scrise rămase până astăzi model pentru popoare şi ţări, şi-a dus existenţa sub loviturile cumplite ale trecerii vremurilor, neavând răgazul liniştii pentru construirea unui stat puternic care să-şi impună propriile legi, dar cu respectul legii Divine şi a celor zămislite din dureri şi suferinţe.

Astăzi, ieşit la lumina istoriei, Neamul Românesc simte din plin nevoia respectului legilor pe care, înţelepţii lor făuritori le-au închegat, ţinând cont de evoluţia societăţii, de experienţa altora şi acordurile şi tratatele încheiate, dar în primul rând de specificul nostru, iar ţara, prin votul reprezentanţilor aleşi, le-au aprobat.

Astăzi, România, mai mult decât orice, simte nevoia de respect deplin al legilor, după care mult timp a jinduit. Nu de legile nedrepte, personale, de care de multe ori a avut parte, cu urmări dezastruoase în istoria sa. Ci de legile drepte, inspirate în marea ei înţelepciune de Divinitate, pe care noi trăitorii pe aceste meleaguri să le respectăm. Căci acolo unde nu este lege, se instalează domnia fărădelegii, de care mult timp am fost loviţi şi de aceea spunem „să ne ferească Dumnezeu".

Ing. Adrian LUPESCU

Două cărți de Corneliu Groapă

Cu o regretabilă întârziere, pentru care îi adresăm scuzele de rigoare autorului asigurându-l însă că numai lipsa spațiului tipografic atât de restrâns a fost motivul real al întârzierii, ne împlinim o datorie de suflet față de camaradul prof. Corneliu Groapă, recomandând cu căldură publicului cititor ultimele două cărți ale domniei sale apărute la Editura „Babel" din Bacău.

„Repere simboliste băcăuane" și *„Tranșeele văzduhului"*, reprezintă în fapt, dincolo de incontestabila lor valoare literară, două expuneri speciale de credință și dragoste închinate pe de o parte lui George Bacovia, revistei „Ateneul Cultural" și orașului Bacău - a căror trinitate pentru romancier sunt de nedespărțit - iar pe de alta un opios omagiu adus tuturor aviatorilor români care au luptat prin văzduh pentru apărarea pământului strămoșesc.

Prin stilul folosit, ele sunt comparabile privind p im. l titlu „Prima dragoste, ultima dragoste" a lui Roumain Garry (pentru că într-adevăr, pentru Corneliu Groapă, Bacăul reprezintă „prima și ultima dragoste"...) cât și cu „Zbor de noapte" și „Pilot de război" ale lui Antoine de Saint-Exupéry.

Ambele cărți ocupă un loc special în Biblioteca proaspăt înființată, „Mișu Dumitrescu", a Partidului Pentru Patrie.

Gelu NETEA

PRECIZARE

Statutul Partidului „Pentru Patrie" menționează: „Senatul. Este organul consultativ al Consiliului Director, Consiliului Politic și al Congresului. Este format din vechi luptători pentru refacerea hotarelor țării răpite în 1940, din veterani de război și foști deținuți politici ce s-au opus stăpânirii instaurată după 1945 în România și din personalități reprezentative ale culturii (literatură, artă, știință), cooptați de Consiliul Politic și confirmați de Congres, dacă respectivii acceptă această calitate".

Conform acestei prevederi statutare, primul președinte al Senatului Partidului „Pentru Patrie", regretatul Constantin Aurel Dragodan a propus Consiliului Politic spre aprobare o listă de personalități printre care figura și Dl. Mircea Nicolau. Această listă a fost aprobată de Consiliul Politic și de Consiliul Director (format din toți Șefii de filiale) și supusă aprobării congresului.

După îndeplinirea acestor formațiuni Biroul Senatului are obligația să transmită înștiințarea oficială celor nominalizați pentru a obține acceptul scris al acestora.

Din ultimul număr al revistei „Permanențe" (Anul IV nr. 5-mai 2001) rezultă că Dl. Mircea Nicolau respinge această propunere.

Partidului „Pentru Patrie" își cere scuze pentru supărarea pe care, fără voie, i-a provocat-o și conform dorinței Domniei sale face precizarea:

D. Mircea Nicolau nu este și nu a fost niciodată senator al Partidului „Pentru Patrie".

Președintele
Partidului „Pentru Patrie"
dr. ing. **Constantin Iulian**

Editor: Partidul PENTRU PATRIE
Redactor șef: Gelu NETEA
Colegiul de redacție: Florin DOBRESCU, Victor ENE, Simion GIURGECA, Vasile ROȘU

- *Articolele neacceptate, pentru publicare, nu se restituie.*
- *Opiniile exprimate în articole aparțin autorilor.*
- *Manuscrisele primite la redacție nu se restituie.*

Corespondență:
Curierul PPP, C.P. 8-27, București
Tipărit la Tipografia **ELISAVAROS**;
Tel.: 223.84.60

ISSN: 1224-5852